

Μονος με τις σκεψεις μου και τα χερια στις τσεπες του μαυρου δερματινου
μπουφαν με τα φερμουαρ,εφτασα στα νεκροταφεια.

Το φεγγαρι φωτιζε το δρομο μου και μεγαλωνε τις σκιες στην ασφαλτο και στον
τεραστιο μαντροτοιχο των νεκροταφειων.Πεθαινεις και σε μαντρωνουν
για τα καλα Μονος με τις σκεψεις μου και τα χερια στις τσεπες του μαυρου δερματινου
μπουφαν με τα φερμουαρ,εφτασα στα νεκροταφεια.

Το φεγγαρι φωτιζε το δρομο μου και μεγαλωνε τις σκιες στην ασφαλτο και στον
τεραστιο μαντροτοιχο των νεκροταφειων.Πεθαινεις και σε μαντρωνουν
για τα καλα εκει μεσα σκεφτηκα κι εστριψα τη γωνια συριζα στον τοιχο.Σε λιγο
θα περνουσα μπροστα απ' την καγκελοπορτα με τα λουκετα.Ημουν συνηθισμενος να
περνω απο κει εξω δε φοβομουν...μια ζωη ...18 χρονια

...γεννηθηκα και ζουσα καντα στα νεκροταφεια.Δεν υπαρχουν τερατα ελεγε ο
πατερας μου.Οι ανθρωποι ειναι τερατα ελεγε παντα...αυτους να φοβασαι.Ισως
επειδη παντα ακολουθουσα τις συμβουλες του ,ισως αυτος να ηταν ο λογος που
δεν ειχα ποτε φιλους.Παντα γυριζα μονος μου σαν το αγριμι.Κατι θα ηξερε ο
μπαμπας...οι ανθρωποι τον ειχαν πληγωσει παλια ελεγε.Μονο τη μανα μου κι
εμενα εμπιστευοταν ελεγε.

Οταν γινοταν κηδειες περνουσαν μπροστα απ ' το σπιτι μου.Περασανε και
αρκετοι γνωστοι μου και γνωστοι των γονιων μου ,αλλα κανενας συγγενης.Ολη η
υπολοιπη οικογενεια ζουσε στο χωριο....στα χιλια διακοσια μετρα
υψομετρο...μονο ο πατερας μου κατεβηκε εδω κατω με τη μανα μου και μ'εμενα
μωρο μεσα σε ενα καλαθι.Για να βρει δουλεια...και καταφερε να χτισει αυτο το
σπιτι κοντα στα νεκροταφεια και να γκρεμισει οτι τον συνεδξε με το χωριο και
το παρελθον του εκει περα.Που μαλλον δεν ηταν και πολυ ευχαριστο να το
θυμαται ,γιατι δε μιλουσε σε κανεναν για τ' αδερφια του και τη μανα και τον
πατερα του,ουτε γεια θειους, θειες και ξαδερφια.Μαλλον ειχε να κανει με τη
μανα μου ,που δεν την ηθελε κανενας απ' το σοϊ ,αλλα αυτος την αγαπησε και
μια ωραια νυχτα εκαναν εμενα.Με πηραν κι εφυγαν απ' το κωλοχωρι κι ηρθαν εδω
για να ξεφυγουν απ ' τα σοϊα.Οι γονεις της μανας μου ειχαν πεθανει με τον
καημο...δεν ειδαν το εγγονι τους ποτε.

Παντα κυτταζα μεσα απ' τη σιδερια καθως περνουσα .Κυτταξα και ειδα
σκιες...δυο σκιες κουλουριασμενες πανω σ' ενα ταφο.Τριβοταν πανω στο κρυο
μαρμαρο σα φιδια και βογγουσαν σαν ετοιμογεννες αγελαδες.Μμμμμμμμμ
μμμμμμμααχ μμμμμμ.....Προσπαθησα να διακρινω ποιοι ηταν στο φως του
φεγγαριου.Αυτα τα ποδια, αυτα τα παπουτσια, που κλωτσουσαν τον αερα τα
ηξερα. Αυτο το παντελονι ηταν της ξανθουλας μου.

Ποσο ακομα θα με πληγωσεις παλιοπουτανα...θυμωσα και τα ρουθουνια μου
ανοιξαν διαπλατα.Τα ματια μου εγιναν σαν δυο κομματια πυρωμενα καρβουνα .Τ'
αυτια μου μεγαλωσαν και εγιναν μυτερα.Οι κυνοδοντες μου αποκαλυφθηκαν και
αστραψαν στο φεγγαροφως.Ηγλωσσα μου πλαταγισε στα υγρα μου χειλια.Τα νυχια
μου σκληρυναν και μεγαλωσαν.Μεγαλες, σκληρες τριχες καλυψαν το στιλπνο μου
δερμα..η μαλλον τομαρι.Τα ρουχα μου σκιστηκαν καθως το σωμα μου
τριπλασιαστηκε σε μεγαθος και τα κουρελια σκορπισαν γυρω μου.Η ουρα μου
κουνιοταν ολο μανια κι ενα γρυλλισμα ανεβηκε απο βαθεια.Ωσπου να βγει εξω

,εγινε ενα απαισιο ουρλιαχτο μισους και εφηβικης οργης.Εκδικηση ,ηταν η μονη σκεψη μου καθως ουρλιαξα κυτταζοντας το φεγγαρι ,μια στιγμη μονο πριν διαταραξω οριστικα την κοινη ησυχια της αχυρενιας γειτονιας των νεκρων, με την επιθεση μου στην βαρεια σιδερια ,που εσκασε πανω στο τσιμεντο,με εκκωφαντικο θορυβο υποχωροντας κατω απ' το βαρος και τη δυναμη του τεραστιου κορμιου και του μενους μου.Σταθηκα για ενα δευτερολεπτο πανω στην πεσμενη πορτα , να απολαυσω προκαταβολικα τον θριαμβο της πρωτογονης δυναμης πανω στην αδυναμη ,εκφυλισμενη,απ τον πολιτισμο ανθρωπινη φυση ,οπως αυτος θα αποτυπωνονταν στις χεσμενες φατσες και τα μουδιασμενα και μαλακα κορμια των υποψηφιων νεκρων.